

L'àmbit conegut

Si tanco els ulls, és com si fos nit bruna;
si els obro, em sobta la claror del sol
i veig de nou, precisa, cadascuna
de les coses que formen mon redol.

Mes ara, immers dintre la nit, se'm fa
imperceptible el món real que em volta
i res no veig, sinó el parpellejar
dels estels que foraden l'ampla volta.

El tinc davant i em sembla inexistent;
però, si el cerco dins el pensament,
amb els ulls clucs el puc refer. Diria

que és per mí sol que ara existeix, robat
a la nocturna invisibilitat.
A fora és nit, a dintre meu és dia.

De món a món

—On és, oh esposa absent! l'ànima teva, ara?
Absorta en l'encanteri d'un món meravellós,
has oblidat la terra de penes i dolors,
el món que abandonares per sempre més suara?

El cor em diu que aquells que ací més cars et foren
resten incorporats al teu record: els veus
com al fons d'un mirall, en destries les veus...
en tant que ells ta presència sensible també enyoren.

De l'una a l'altra banda, com ocells missatgers,
els records van i vénen, de l'espai a través,
sens que res n'intercepti la volada incansable.

Ara que en tu jo penso tu penses potser en mi;
els nostres esperits es creuen pel camí.
No tardaran a unir-se en el goig perdurable.